

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

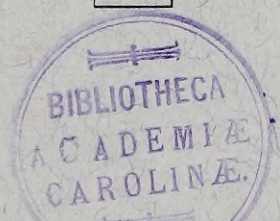
UPPSALA
UNIVERSITET

(Br.) Witt.
Su.

LEDIGA STUNDERS
VITTRA TIDSFÖRDRIF

AF

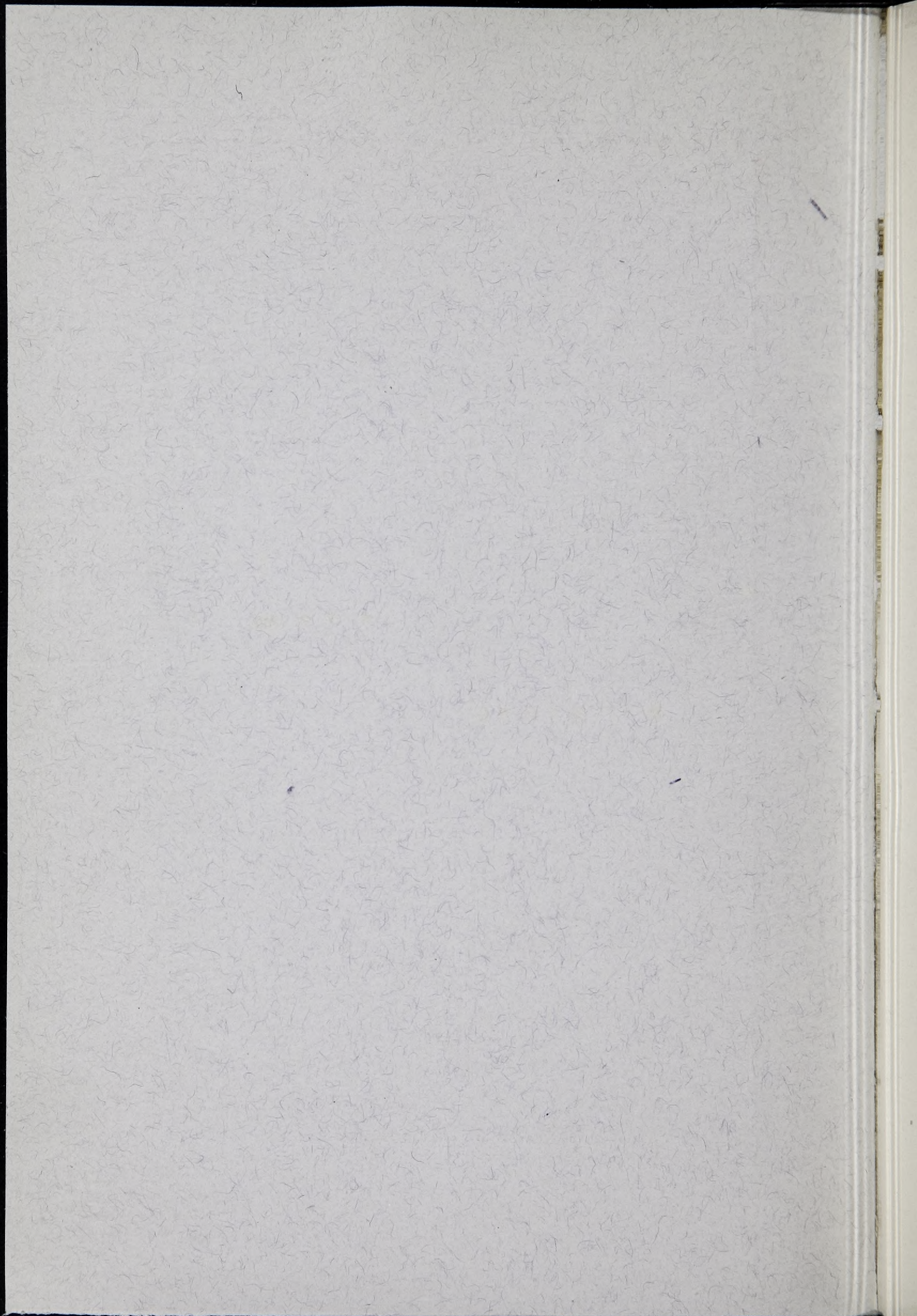
R. M. KLINCKOWSTRÖM

STOCKHOLM

TRYCKT HOS A. L. NORMANS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

1883

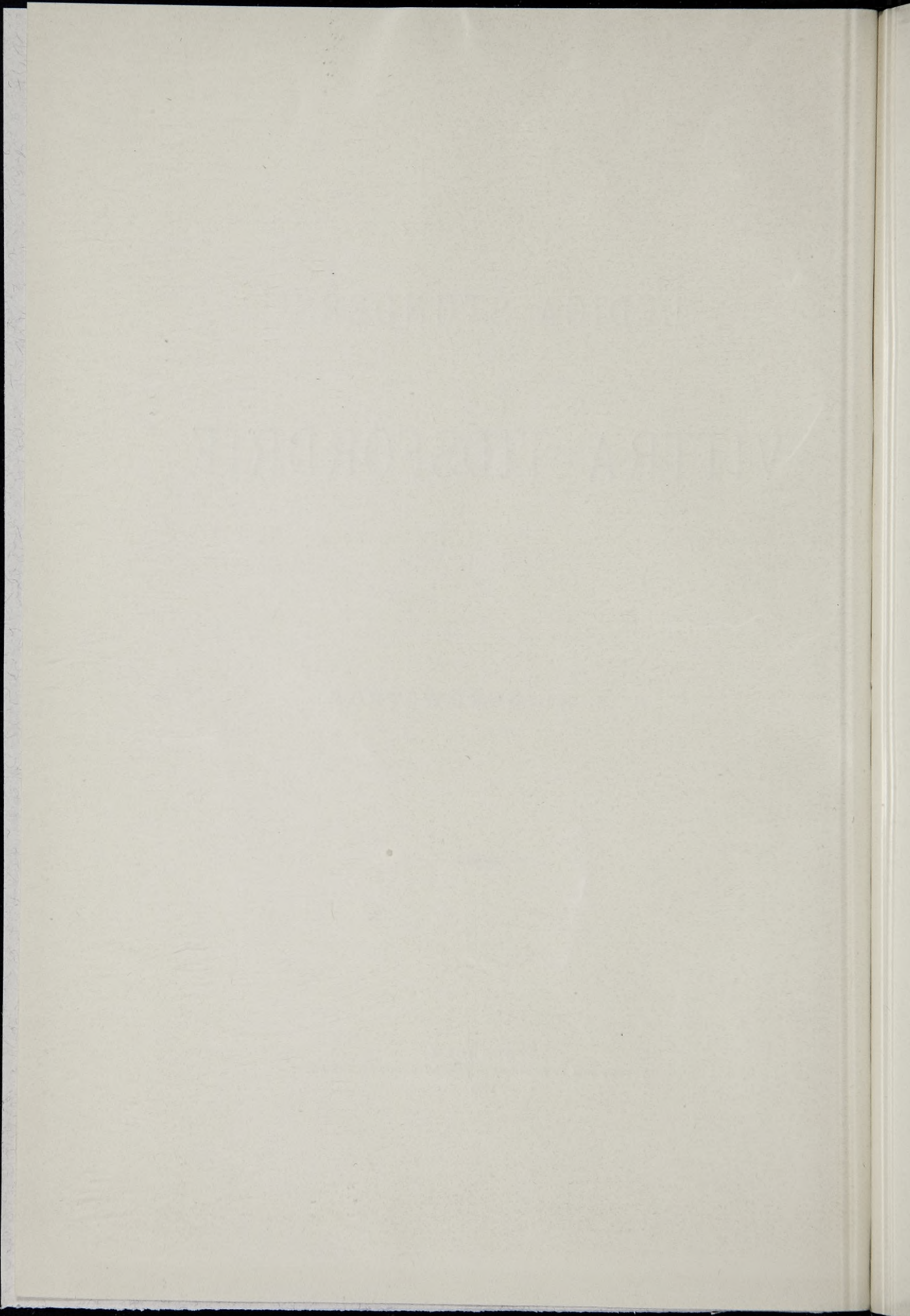
LEDIGA STUNDERS
VITTRA TIDSFÖRDRIF

AF

R. M. KLINCKOWSTRÖM.

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS A. L. NORMANS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG,
1883.

Innehåll.

	Sid.
Försynen	5.
Jag'et. Fri bearbetning efter Herder. (1839.).....	7.
Menniskans trognaste följeslagare. Bearbetning. (1845.).....	13.
Lifvet och döden. (1845.).....	14.
En suck ur lifvet. (1846.).....	18.
Nattliga tankar. (1847.).....	19.
Folkvisa. Imitation. (1847.).....	21.
Tvifvel och tro. (1848.).....	22.
Sagans sanning. (1849.).....	25.
Hemlängtan. Fragment. (1849.).....	27.
Minnesord till en ungdomsvän. I ett exemplar af Th. a Kempis: Om Christi efterföljelse. (1853.).....	28.
Minnesord till en vän. (1854.).....	29.
Tro, hopp och kärlek. Minnesord till en vän. (1854.).....	31.
Varningar och kärleksord. I en väninnas album. (1854.).....	33.
Vid aftäckningen af konung Carl XIV Johans bildstod. Den 4 November år 1854	35.
Julbetraktelse. (1854.).....	37.
Till fröken W***** F*****g. I ett exemplar af Th. a Kempis: Om Christi efterföljelse. (Den 3 Mars 1855.).....	39.
Jordiska bekymmer och himmelsk tröst. I ett exemplar af Th. a Kempis: Om Christi efterföljelse. (1855.).....	40.
Med en blombukett en vinterdag. (1856.).....	42.
Idealet. Fri bearbetning efter Fr. Schillers tyska original. (1857.)	43.
En suck ur lifvet. (1858.).....	47.

	Sid.
Den bäste vännen. I en bibel. (1859.).....	49.
Till min kära hustru Marie Klinckowström, född de Labensky. I en henne såsom julgåfva lemnad bibel. (1864.).....	50.
Till min kära hustru med en blomsterkrans. På hennes namns- dag, i min sons namn. Den 28 Februari 1869.....	51.

Försynen.

fver jorden, öfver tingen
Vakar huld, fast sedd af ingen,
Evigt Guds försyn.
Och dess blick, ej skymd af natten,
Skådar allt kring land och vatten,
Allt derofvan skyn.

Menska! Om dig sorger trycka,
Om du ser din lefnads lycka
Hastigt svinna bort;
Hvarför klaga då med smärta?
Hvarför hviska till ditt hjerta:
»Lifvets fröjd är kort».

Tror du ej att stundom sorgen
Gafs oss till en säker borgen
För en högre frid?
Tror du ej att *pligten* eger
Mången fröjd, som öfverväger
Mödorna dervid?

Vet! Den finns, som troget gömmer
Minnet af ditt prof och dömmar
Afsigt, handlingen;
Vet! Den finns, som för dig beder
Och dig plats i himlen reder
Vid förvandlingen.

Han, som föder sparfvans skara,
Han, som tillät liljan vara
Härlig i sin skrud;
Han, som uti evigheten
Verldar strör — till menskligheten
Stigit ned, fast Gud.

Den betrycktas, den försmåddas,
Den förfördas, den förråddas,
Allas bön Han hör;
Och derofvan, öfver jorden
Samlar Han de spridda orden,
Ser allt hvad du gör.

Jag'et.

Fri bearbetning efter Herder.

(1839.)

Vill du, min vän, få lugn och frid, så fly
Din värsta fiende *personligheten*;
Hon dig bedrar med svekets purpurpursky,
Som glänser hoppfull, döljer verkligheten.
Hon tränger samman anden i ditt bröst;
Förstör den glädje himlen dig förunnar
Att göra godt; den lära hon förkunnar
Din frid bortröfvar, skänker ingen tröst.

O säg, hvad nämner du *personlighet*?
Då du i modrens sköte grodde opp,
Så underbart, fördoldt, som ingen vet,
Och slog likt plantan rot, sköt blad och knopp,
Samt lif och krafter sög ur modrens hjerta.
Och när du »första gången världen såg»
(så säger man) du medvetlös än låg
Vid modersbröstat, all dess fröjd och smärta.

Af hennes varelse ännu en del,
Närd vid dess bröst och värmd af modrens kyssar;
Hon ifrån hvilat många timmar stäl
Och den värnlöse mildt till sömn invyssar.
När se'n du börjar ana kärleken
I hennes blickar, i den stilla tåren
Hon gjuter, tänkande att barndomsvåren
Blir sommar, höst — men kommer ej igen.

Då skiljer dig naturen från din mor,
Omärkligt men dock säkert och du faller
Uti dess band. Den verld, som du bebor
Från himlen skiljd af grafvens fängselgaller,
Tillegnar sig din själ; du hör den till
Med dina sträfvanden, din kraft, din vilja;
Du från dess tusende gestalter ej kan skilja
Dig sjelf, om blott du det som *menska* vill.

Du växer upp: förd af naturens hand,
Din blick upptäcker ständigt nya under;
Så småningom du frigörs från de band,
Som ledde dig i livets morgonstunder.
Så framgår du, som gosse, yngling, man,
Och hinner ålderns höst med silfverhåren.
Blef du densamme? ack! de flydda åren
Och de bortflyende, de känna ej hvarann'.

Och du? . . . som man ej känner barnet mer;
Ej kan som gubbe drömma dessa drömmar,
Som tända glöden uti gossens själ,
Slår upp i låga, genom bloden strömmar,
Och föda, ögat vakar eller sluts,
Af sömnens hand — de bilder, sköna alla,
Som hviska kärlek, som till äran kalla! . . .
Af ingen yngling kallelsen förskjuts.

Hvar ålder dig i nya former ser,
Och du förbyts i vilja, som i handling:
Ej gossen vill till moders-bröstat mer
Och ynglingen ser gerna den förvandling,
Som byter kärleken för system närd
Till den mer glödande för jungfrubruden.
Han lyssnar gerna till de sköna ljuden
Om ära, död . . . i lek bland blod och svärd.

Och när, som man, på tankens ocean,
Der du tror friden dold bland tviflets branter,
Du kraftfull eller svag styr fram din ban'
Och för din möda får, som underpanter
Af verlden otack, illvilja, förtal
För all din uppoffring, din strid, din möda;
Se då tillbaka — hjertat vill förblöda;
Ty sällhetsdrömmen fylldes upp i qual.

Hvad är vårt lif? . . . en strid, en sakta ström
 Af växlande gestalter; ej densamma
 Vid källan, der den började sin dröm
 Och ur hvars sköt' den får sin näring amma.
 Uppå dess yta hvarje ögonblick,
 Som vågen sorgen uppå glädjen följer,
 Den stiger hastigt, med en suck sig döljer
 I djupet, när den mer ej *vara* fick.

Hvad är hvar snillrik tanke? . . . blott en frukt,
 En skörd af blommorna från svunna åren;
 Då bladens färgprakt, då dess kalkars lukt
 Var men'skan nog; — men mognad kom med åren,
 Och rundar formen, färgar skönt dess skal
 Med purpurns glöd. Allt hvad en forntid tänkte
 Af ädelt, sant och skönt, åt oss den skänkte,
 En egendom af både fröjd och qual.

Fanns väl en känsla född uti ditt bröst,
 Närd af din längtan, vattnad utaf tårar,
 Hvars ljufva eller hemska anderöst
 Dig, ensamt dig, skänkt glädje eller sårar?
 Du samma rörelse dig styra ser,
 Som fordom Adam, lockad af en qvinna;
 Som förde Cains hand — lät Cæsar vinna
 En verld åt modern Rom, som ej är mer.

Skall väl ännu *personlighetens* grund
 Bli den, hvarpå du reser upp din lycka;
 Förenar pligt och hopp i skönt förbund,
 Och visdomsprägeln på din handling trycka?
 Bemanna dig! ditt **Jag** dig ej tillhör;
 Det skall förenas med det stora *hela*;
 Ty om den starke vill sin styrka dela,
 Han hvarje större verkan lätt förstör.

Blott när vår ande, glömmande sitt **Jag**,
 Men ej sin dyra pligt mot menskligheten,
 Intrycker i hvar själ sin godhets drag
 Och utsår här sin skörd för evigheten:
 Då af sitt upphof blir den först en bild,
 Osynlig, onämbar, som Det. Dess handling
 Går genom sekler, fri ifrån förvandling;
 En slägtets engel, nyttig, ljus och mild.

Låt därför i din verksamhet, din fröjd,
 I dina sträfvanden och alla tankar,
 Om sjelfviskhet är din förhoppnings ankar,
 Dess tåg blir kapadt — se'n du mera nöjd
 Skall ila fram din lefnads dunkla färd
 Och i hvar pligt mot nästan troget gömma
 Det ord, som lärer att dig sjelf förglömma,
 Om du en gång vill blifva lönen värd.

Uti det lof natur'n sitt upphof bär
Må blott vår lefnad bli en dämpad ton,
Som med de tusen, sinom tusen är
Ett halelujah för den Högstes thron;
Vårt hjerta i naturens urverk blott
Ett kugghjul bli, som griper i det nästa,
Och så dess verksamhet för allmänt bästa,
Dess sträfvanden bli mensklighetens lott.

När en gång engeln lefnadsfacklan sänker
Och nya former åt min ande ger,
Jag hoppas att han mången fröjd mig skänker,
Men om mitt **Jag** jag säkert icke ber.
Ty hvad är gåfvan? måne barndomstiden?
Kanske min lefnads sommar eller höst?
För alltid de försvunnit minnets röst
Jag glad försakar jemte lefnadsstriden.

Menniskans trognaste följeslagare.

Bearbetning.

(1845.)

Af alla dessa glada vänner
Hvem dröjer kärleksfullt hos mig?
Hvem delar sorgen, som jag känner
Och följer på min mörka stig?
O! *vänskap*, du som såren helar,
Som tröstar då ej hjälpas kan,
Som lifvets bördor gerna delar,
Dig som jag tidigt sökt och fann.

Och du, som menskan glädje gifver,
Som lifvets storm så mild besvär;
Du *verksamhet*, som alltid blifver
Förstörar'n af hvart lågt begär.
Till byggnaden för evigheten
Du sandkorn efter sandkorn ger.
Följd utaf dig i dödligheten
Re'n menskan himlen dagas ser.

Lifvet och döden.

(1845.)

Snart tystna ljuden
 Af glädjen. Bruden
 Snart bleknar af i sin brudgums famn.
 Och kungen, slafven
 I mörka grafven
 Göms — — — framtid minnes ej deras namn.

Och hvad dig glädde,
 Hvad sorg bereddè
 Ditt hjerta, kostat dig mången tår;
 De svåra strider,
 Och hvad du lider
 Är glömdt på jorden om några år.

De ungdomsdansar
 De rosenkransar,
 Som glädjen ledde och kärlek band;
 De slutat redan
 Och längesedan
 Har kransen vissnat uti din hand.

Och ungdomsvännen? . . .
I säkert kännen
Hur dyr för menskan är *denne* vän!
Hans minne bara
Du fått förvara,
Ty han gick bort och kom ej igen.

Snart ut i verlden
Du trädde. Flärden
Och sveket, falskheten mötte der.
Du såg hur lifvet
Till pris var gifvet
Åt guld och vällustens små begär.

Hur trohet smädas
Och kärlek hädas;
Hur oskuld mördas i nödens stund.
Med felet, brottet
Snart rågar måttet
Och *död* beseglar så mörkt förbund.

Hvad vill du rädda
När du skall bädda
Din sista hvilbädd och läggas ned,
Att aldrig vakna?
Allt skall du sakna,
Ty intet jordiskt då tages med.

Men i det Ordet
Som re'n är vordet
Uppfyldt och uppfylles mer och mer,
Är löftet gifvet
Att *rätta* lifvet
Ej dagas förr än *vår* dag gått ner.

När dit du hinner,
Du återfinner
Den gråtna vän du förlorat här,
Och ungdomsminnet
Det rena sinnet
Gladt möter — tjusar dig evigt der.

Men ock på vägen,
Så är en sägen,
En engel följer oss hand i hand.
Han råder sakta
Vår själ att akta
På hvarje bråddjup vid vägens rand.

När verlden tiger
Den rösten stiger
Med högre toner uti din själ.
Den menar ärligt
Och beder kärligt
Att du skall se på ditt högre väl.

Det finnes ingen,
Som skådar tingen
Uti ett rent och obrutet ljus.
Sig strålen bryter
Och sig förbyter
Till sjufald skiftning i jordens grus.

Men när du somnar
Och hjertat domnar
I dödens famn, *då* din själ blir fri.
Du skiljs från smärtan
Och trogna hjertan
Slå dig till mötes — der träffas vi.

Vet då att lifvet
Blef menskan gifvet
Till pröfvoland för dess hopp, dess tro
Och kärlek. Döden
Från skiljda öden
Oss återskänker till samma ro.

En suck ur lifvet.

(1846.)

Blöd, förblöd! men klaga ej din smärta,
Arma hjerta!
Snart du lider, klappar icke mer.
Hvarje dag, som tung och sorglig skrider,
Kommer icke åter o! det lider
Snart till sista lefnadsaftonen.

Hvad du hoppades och hvad du trodde
Aldrig grodde;
Det var kornet sådt på hälleberg.
Floden kom — ja bittra tårars flöden —
Sköljde bort ditt hopp och gaf dig döden;
Lifvet svek din tro på kärleken.

Nattliga tankar.

(1847.)

Hvar är de saligas boning? frågar
 Du mången gång under bittert qval.
 Dit vill du sända din bön, som lågar
 Af hopp och önskningars tusental.
 Dit rädd du flyktar
 När stormen ryter;
 När glädjen lyktar
 Och sig förbyter
 I sorg och mörker på lifvets väg.
 Derfor, o menska, mig rummet säg.

Hvad är den glädje oss Herren unnar,
 Om här vi kämpa med redlig håg?
 Hvar är det lefvande vattnets brunnar,
 Hvar rörs ännu ett Bethesdas våg?
 Och hvar är rummet
 Der medlar'n andas?
 Är det försvunnet?
 Den dag, som randas
 Och den som slutar sin sköna färd,
 De glänsa ej öfver samma verld.

Kanske är lifvet en bubbla bara,
Som skiftar herrlig i solens ljus,
Med tusen bilder, — de hastigt fara
På globens rund, tills i jordens grus
Den råkar falla:
Då brista banden
I tårar — alla
Upptaga sanden;
Skall ingen morgon väl gry för oss,
När döden släcker vårt jordlifs bloss?

Folkvisa.

Imitation.

(1847.)

 säg, hvad är den sorgen, som så ditt hjerta tär,
Du ungersven, som suckar här vid stranden?
»Jag hafver allt förlorat, båd' henne mig var kär
»Och vännen, som gick bort till stjernelanden.»

O säg, hvem bröt den kärlek dig lilla vännen svor,
Du ungersven, som suckar så vid stranden?
»En mörkalf, som i bergen bland guld och skatter bor,
»Drog henne svekfullt bort vid hvita handen.»

O säg, hvart gick den vännen, som icke återkom,
Du ungersven, som suckar så vid stranden?
»Hon gick hem till Gud fader och tyckte mera om
»Att engel bli, från bojan löst och banden.»

Tvifvel och tro.

(1848.)

Hvi klappar hjertat så i bönestunden?
Hvarför är tanken än i stoftet bunden,
Och blicken töcknad utaf bittra tårar?
Hvar är den udd, som sargar mig och sårar?

Förr var min själ ett fridens hem, en boning
Der barnslig glädje bodde; der försoning
Var än ett okänt ord — och nu? förstoradt
Är vetandet; men lugnet är förloradt.

När dagen slumrar in och stormen skakar
Den mörka vingen öfver djupen — vakar
Ej en Försyn i hvarje stormil? leder
Hon ej hvar blix, som ljus i natten breder?

Och den olycklige hvars farkost splittras,
Hvars olycka af vännens död förbittras,
Som flyter kring på sönderbrutna årar;
Hvem hör hans bön, hvem räknar väl hans tårar?

Gud hör hans bön och sänder engeln neder,
Som, osedd, utur nöden menskan leder,
Och visar vägen till de sälla landen
Och räcker honom ömsint hjälparhanden.

Så äfven mig! . . . vid denna tro jag finner
Mitt hopp, mitt allt. Ej tviflets storm mig hinner.
Jag sjunkande, med tro lik Petrus, fattar
Min Herres hand, den mer än allt jag skattar.

Förlåt mig Gud min otro — all min villa!
Låt hädanefter barnet hvila stilla
Invid ditt bröst, invid ditt fadershjerta
Och le åt döden, sorgen, hvarje smärta,

Och småningom hvar jordisk fröjd bortkasta,
Lik' blommor, som snart vissna — låt mig hasta
Igenom pröfningen till qväll som nalkas,
Min lefnadsqväll, då dagens hetta svalkas

Af flägten från de hädangångnes läger.
Hvad jag blir nöjd, hvad jordlif litet väger
Mot hoppet att i andra verldar vara
Ett barn, en frälsad, en ibland din skara.

O! slumra tidens fröjd; låt himlens vakna.
Här fins ej någon, som mig mer skall sakna;
Må då den stund, som ger mig lugnet åter
Snart stilla nalkas, blott mig Gud förlåter.

Sagans sanning.

(1849.)

I Urdarbrunnens klara våg
Jag en gång såg
Med undran tusende gestalter röras.
I formen mångfald var; de dogo bort,
Men inom kort
Der kommo nya fram, som sammanföras
Och skiljas åter; allt i brokig lek.
»Det är ett svek
»En bild af lifvet» föll mig in i hågen.
Jag ville gå min väg. Då *Saga* kom.
Jag vände om,
Och snart jag stod vid silfverklara vågen
Der *Saga* löste gåtan för min blick:
Ett annat skick
Snart fingo bilderna på vattnets spegel;
Uti oredan jag en ordning fann
Och tyda kan
Betydelsen utaf den sköna pregel,

Allfader gaf det myntet utaf guld
Han, vis och huld,
Som grundskatt lade ned i visdomskällan.
Sextusen år man letat denna skatt,
Men, hur besatt,
Fastän det guldet skimrar der ej sällan,
I vattnets djup det ligger qvar ännu;
Och lycklig du,
Om högre rådslag vill att du skall finna
Det mynt hvars pregel är ett naket barn,
Som, snärtdt i garn
Utur hvars våld det lyckats frihet vinna,
Djerft slitit dem. Med facklan i sin hand
Båd' haf och land
Han vill upplysa.

Tanken i symbolen
Är *sanningen*, som ligger guldren än,
En trogen vän,
I sagans friska källa, klar som solen.

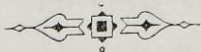

Hemlängtan.

Fragment.

(1849.)

Skönare du kanske jorden finner
Bortom Sveriges glömda gräns;
I de länder dit ej nordan hinner,
Der ej vinterns kyla känns.
Men en längtan fattar der ditt sinne,
Starkare ju längre bort du är;
Kallande tillbaka i ditt minne
Allt det sköna, som du lemnat här.
Drufvokullarne vid Rhenens stränder,
Sagas boning rest på klipporne:
Saga, konst, natur ej något tänder
Längtan mer i själ'n att världen se.
Philomeles sång i mandelskogen,
Speglad i Loirens klara ström,
Väcker för din inre blick en trogen
Hägring af din nords midsommardröm.

Minnesord till en ungdomsvän.

ett exemplar af Th. a Kempis: Om Christi efterföljelse.

(1853.)

Hvad kärlek är i himlen och på jorden
 Det tyda klart de sköna, enkla orden,
 Som här förvaras. Till den själ, som lider
 De hviska tröst och mod i hjertats strider.

De visa vägen, att du ej må falla;
 Upptina hjertats is och mana alla
 De goda anlag verlden vill förqväfva,
 Att skjuta upp, ge frukt och evigt lefva.

Ett tänkspråk följer, utaf vänskap gifvet,
 Må det i minnet ständigt vara skrifvet;
 Bland lifvets frestelser dig varna, lära:
 »Lef alltid utan skuld, ty Gud är nära».*

* På ena permen stod Linnés bekanta valspråk: *innocue vivito Numen adest.*

Minnesord till en vän.

(1854.)

En engel följer oss, så våra fäder trodde,
Ehvert vi gå — en trogen, trogen vän;
Och visserligen, om det blott berodde
Allt på hans ledning, frälsade vi bodde,
När resan här är slut, hos Gud i himmelen.

Men tvenne makter draga menskans vilja
Till godt, till ondt — alltjemt vi tveksamt stå
Vid stället der sig lifvets vägar skilja:
Der växer tålamodets bleka lilja,
Här glöder nöjets drufva — välj och gå!

På ditt begär din goda engel segrat.
Din väg, fast brant och tung, går fram till ljus.
Ditt hjerta aldrig himlens budskap vägrat
Sin lydnad, ty en bättre fröjd har hägrat,
Än den som jorden ger, för dig från Fadrens hus.

Och därför blir ditt jordlif blott en spegel,
Fast stundom dunkel, af ett högre kall:
Der hvarje bild erhåller gudapregel;
Din sorg ett prof; ditt hjerta blir en degel,
Der själens guld från stoftet skedas skall.

Tro, hopp och kärlek.

Minnesord till en vän.

(1854.)

Sköna *tro*,
Sälla ro,
Som högt öfver stoftet hinner;
Renare,
Genare
Lifvets upphofsman du finner,
Än den klokskap, som blott tvifvel vinner.

Dyra *hopp*,
Som för opp
Till den himmel dit vi alla
Önska få
Komma, då
Dödens sakta röst hörs kalla
Och vi stilla i dess armar falla.

Kärlek ren,
Eviggt en,
Sammanfattningen af lagen:
Du är allt
Som befaldt
Blef; du söker syskondragen
Hos hvar like — blef du ock bedragen.

Dessa tre sitt hem uti ditt hjerta
Vilja bygga. Akta endast på
Meningen med lifvets fröjd och smärta;
Lär att rätt ditt lefnadsprof förstå.
Lyssna se'n bland hvimlet uti verlden
På den röst, som hviskar till din själ,
Engelns röst; den ber dig styra färden,
Pligtens sköna väg, och glömma flärden,
Älska nästan, lefva för hans väl.

Varningar och kärleksord.

I en väninnas album.

(1854.)

För ut ditt värf! . . . vik ej försagd tillbaka,
 Om verlden ock vill smäda dig.
 Fyll upp ditt kall, om än du skulle smaka
 Den bittra smärtans kalk och trampa sorgens stig.

Hvad gäller mer — när lifvets glädje rymmer
 Och döden stannar hjertats slag —
 En pligtens lefnad, pröfningar, bekymmer,
 Emot ett lustans lif, af nöjen fylldt hvar dag?

Gud vill att vår bestämmelse på jorden
 Blef *kärlek, lydnad, pröfning, strid*;
 Vi skola fostras upp, så lyda gudaorden,
 Att få för jordisk trohet oförvansklig frid.

Men denna *kärlek* fordrar skuldfritt sinne;
 Dess eld förtär ej, värmer blott.
 Och ej för *ditt* — för nästans väl den brinne,
 Att mildra, om du kan, hans tunga, bittra lott.
Vittra tidsfördrif.

Och *lydnaden*? af alla bud det bästa,
Är: älska Herran öfver allt;
Dig sjelf ej älska högre än din nästa;
Det hufvudsumman är af allt hvad Han befallt.

Se'n, under *pröfningen*, när verlden vill dig dåra,
Dig leda in på syndens väg,
När dig begären fresta, locka, såra,
Var vaksam! troget bed och Gud i hjertat äg.

Men om ditt mod vill sjunka uti *striden*,
Om ock du svigtar . . . fullfölj dock ditt lopp.
Med tron vinns seger och med bönen friden;
Ur tårars skymning klarnar åter himlen opp.

Vid aftäckningen af
konung Carl XIV Johans bildstod.

Den 4 November år 1854.

I bojor Svea låg — förstörd var friden;
I dal och hydda krigets låga brann!
Och östern tycktes segra uti striden
Men se! då nalkas Nordens hjelte; han
Som kring sitt vapen skrifvit in sin mening
Att »Folkets kärlek min belöning» är
Och slutit brödrafolken till förening
Och fred till våra ringa hyddor bär.
Skönt reser sig hans stod inom de murar,
Dem Birger uppfört, Wasa skyddat har
Med tappert mod, orubblig ibland skurar
Af pil och lod. Här Gustaf Adolph bar
För folket fram sin plan att börja striden
För ljus och frihet. Ack den striden än
Ej är utkämpad; nya former tiden
Åt kampen ger och börjar den igen.
Må Sveriges folk den striden ännu dela;
För ljus och frihet ännu resa sig
Och främst i faran stå och offra hela
Sin kraft, sitt mod! och uppå blodstänkt stig

Till minnets tempel gå med nya lagrar
Till dem i fordomtima skördade;
Åt häfdens tafla gifva nya dagar
Och göra svenska vapnen vördade.
Då skall den Konung hvars gestalt vi skåda
I bronzen lefvande, från himlens land
Nedstiga glad vår ädle Kung att råda
Och föra honom kärligt vid sin hand
Till seger, ära — — — eller hjeltedöden.
Hvad än må ske är Herrans vilja blott;
Han skiftar menskors, folkslags, verdars öden;
Hvad än *Han* ger är dock den bästa lott.

Julbetraktelse.

(1854.)

Snart slutar året; snart de tända ljusen
Förkunna julens tid
Och Frälsar'ns födelse. I er berusen,
I jordens mäktiga; i fattighusen
Finns mer af Herrans frid.

Hvaren, som eger fader, moder, vänner,
Förenar sig med dem
I hemmets sköt! Den ensamme blott känner
Hur tom är verlden, huru tåren bränner
Vid minnet af ett hem.

- »Gör väl» — så hviskar sakta engelns stämma,
- »Medan du än har tid;
- »Sök lindra nästans nöd, dess tårar hämma,
- »Förkunna sanningen, låt hotet dig ej skrämma;
- »Gör rätt; eg samvetsfrid.»

»Och tro att om på jorden du ej hinner
»Att se ditt hem i ljus:
»Du dock skall varsna, när all dag försvinner,
»När hjertat stannat, själen frihet vinner
»Allt ljust i Himlens hus.»

Snart tändas ljusen upp i Herrans tempel,
Att fira födelsen
Af den som Ordet var, som gaf ett skönt exempel
Af lydnad, kärlek, tro; hvars lefnad bar sin stämpel
Af Gud och Frälsaren.

O! skynda menskobarn, som suckar här i tiden,
Att lägga sorgen bort.
Gläd dig! se'n Christus kom är mörkrets tid förliden,
För lifvets pröfning ger Han evigt friden,
För detta prof så kort.

Till fröken W***** F*****g.

I ett exemplar af Th. a Kempis: Om Christi efterföljelse.

(Den 3 Mars 1855.)

Tro på Gud med själens hela glöd;
 Älska nästan, hvar du honom finner.
 Lyd hvad helst den Evige dig bjöd;
 Hoppas allt, när du till målet hinner.
 Lär försaka hvarje jordisk fröjd;
 Lid, var undergifven och förnöjd.
 Ty den pröfning dig den Högste sänder
 Är en fadersskänk ur faders händer.

Här du finner hvad dig lära skall
 Vara stark i lifvets alla öden;
 Föra troget ut din lefnads kall;
 Här du finner tröst i sorgen, döden.
 Här den bäste vännens ord dig lär
 Hur i himlen evig glädje är,
 När din själ, ej mer vid stoftet bunden,
 Möter honom uti bönestunden.

Jordiska bekymmer och himmelsk tröst.

I ett exemplar af Th. a Kempis: Om Christi efterföljelse.

(1855.)

! lyssna till heliga orden,
 När trösten ej finns uppå jorden,
 Och hjertat, djupt sargadt af sorgen,
 I verlden känt lidanden blott.
 Här möter oss himmelska vännen;
 Bedröfvade sinnen I kännen
 Att Frälsarens ord ger en borgen
 För himmelens härliga lott.

Hvad lofvar det jordiska lifvet?
 Blott längtan och hopp blef der gifvet
 Och fruktan — på sistone döden
 Förlossar den pröfvades själ.
 Här eviga hyddor ej byggas,
 Ej lycka, ej glädje betryggas;
 Bedröfvelsen, smärtan och nöden
 Förstör här vår sällhet, vårt väl.

Men Gud i sitt ord oss förkunnar
Sin frid. Evangelium förunnar
Den älskande, troende anden,
Som hoppas, ovanskelig lön.
O! drick blott ur lefvande källan
Och sitt, lik Maria, ej sällan
Att lyssna vid Medlarens fötter
Och umgås med honom i bön.

Se'n älska och vårda din nästa,
Försakande sök blott hans bästa:
Tillgif hvad mot dig han har felat;
Bryt glad med den arme ditt bröd.
Hvar helst du förmår, lindra nöden;
För sanningen strid in i döden.
Och lyckas ej allt hvad du velat,
Så gläds att du gjort hvad Han böd.

Med en blombukett en vinterdag.

(1856.)

Blommorna i vinterköllden frysa,
Fråga ängsligt: kommer våren än?
Vill du dina älsklingar ej hysa,
Värma dem vid trogen barm igen?
O! de veta när Marie blott nalkas,
Kommer våren ljuf till dem igen;
Utaf dina kyssar då de svalkas,
Vårdas såsom af en trogen vän.

Idealet.

Fri bearbetning efter Fr. Schillers tyska original.

(1857.)

Hvi lemnar du mig kvar bedragen,
Hvi flyr du bort i vesterns sky:
Följd af den sorgsna, af den glada dagen
Den dag för mig ej mer skall gry?
Säg vill du här ej längre hvila,
O gyllne tid, som sällhet gaf?
Förgäfves! dina vågor ila
Ned uti evighetens haf.

Re'n fantasien sin fackla släcker
Och mörker sprids i lifvets dag.
Ej idealet tankens slummer väcker,
Ej ökar lifvets fröjd och hjertats slag.
Min sköna tro, min dröm om menskohjertan
Är störd af verklighetens köld;
Uppvaknad ser jag endast smärtan,
Som visar sin Medusæ sköld.

Som förr Pygmalion för marmorstoden
I väntan och förhoppning bad,
Tills gudalågan nalkas — värmer blodet
Och lifvet kom med hjertats första slag;
Så jag tillbad Allfadren i naturen
Och den tillbedjande fick återsvar
I gräset, blomman, menskan, djuren,
Utaf Hans kärlek allt ett tecken bar.

Den Gud förnekade med ord förklara
Hvad i dess hjerta föregår,
Dock kunde på min kärleks frågor svara,
Och blicken tolkade: »Jag dig förstår.»
Glad rosen på sin späda stängel
Uppblickade till barnets fröjd,
Som i hvar menska såg en engel,
I frid med allt, med alla nöjd.

Det ofta slitna brodersbandet,
Som genom menskligheten går;
Den blick, som icke märker grandet
I nästans öga — anden som förstår
Det onda ej, mig fästade vid verlden
Och lät mig märka blott det godas spår,
Och gaf mig längtan att sjelf styra färden
Uppå den väg, som genom lifvet går.

Så skön låg världen för mitt öga
När knoppen ännu dolde den;
Men knoppen öppnar sig — hur föga
Den visar — ack att kalken slöts igen!
Den kalk, som bräddfull är af sorg och strider,
Af hat, försakelser och bitter nöd;
Der brodern broderns törnekrona vrider
Och gallans sista droppe heter *död*.

Hur glad jag ilade, af mod bevingad,
Rik utaf mina drömmars guld;
Af inga mörka sorger än betvingad,
På lifvets bana, fri från skuld.
Till vintergatans stjernehvimmel
Mig förde framtids-tankens flygt.
Det fanns ej djup, det fanns ej himmel
För fantasiens blick tillyckt.

Hur lätt de togos, första stegen!
Ej fanns en pligt, som kändes svår.
Hur herrligt dansade framför på vägen
Ledsagarne i lifvets vår:
Kärleken, att mig ljuft belöna,
Och *Lyckan* med sin gyllne krans,
Och *Äran* att mig lagerkröna,
Och *Sanningen* i solens glans.

Men redan uppå halfva vägen
De flyktiga ha lemnat mig!
De falskt och trolöst vände stegen
Mot andra mål, en annan stig:
Lättfotad Lyckan var försvunnen;
Kunskapens törst fick aldrig nog;
Och skymmande kring Mimers-brunnen
Sig tviflets mörka dimma drog.

Jag såg den fege taga kransen
Från den som kämpade hans strid.
Ack allt för snart ur ungdoms-dansen
Försvann min kärleks sköna frid.
Ju närmare jag nalkas målet
Dess mörkare hvar morgon gryr.
Mitt hopp — här offradt — upp från bålet
Till himlen i Guds sköte flyr.

En suck ur lifvet.

(1858.)

Tro ej *glädjen!* se på purpurvingar
Han i lifvets vår, lik fjäriln sväfvat,
Mellan blommorna vid vägen svingar,
Endast stundens njutning eftersträfvat.
Men med hösten vissna blomstrens kalkar,
Vingen tröttnas, glädjens pulsar stanna, —
Åren komma, fåra djupt din panna;
Ingen jordisk fröjd ditt hjerta svalkar.

Tro *begäret* ej! det är en villa,
Skimrande af allt hvad hjertat känner.
Lofvande att lifvets sorger stilla;
Hycklande med kärlek, tro och vänner.
Det ett irrbloss är, som sviker bara
Och från rätta vägen snart dig förer.
Vet, dess ord ditt lugn, din frid förstörer
Och dig fångar i sin falska snara.

Tro blott på det *Ord*, från himlen sände
Han, som evigt är och evigt blifver;
Tro den kärlek Han i hjertat tände,
Tro det hopp Han dig i bönen gifver.
Tro, när sorgens tår ditt öga skymmer,
Att hvad pröfning Han dig ock tilldömmar
Den från Herran kommer, evigt gömmer
Helsokalk, fast fylld utaf bekymmer.

Den bästa vännen.

I en bibel.

(1859.)

Från begynnelsen var Ordet
Fadren nära — det är vordet
Menska, bodde bland oss här.
I *det* Ordet blott du finner
Lifvets salighet och vinner
Frid, när det i hjertat är.

Hvilken kalk dig än må räckas,
Hvad begär hos dig må väckas,
Följ hvad detta Ordet lär.
Då skall segrande du strida
Trofast vara, tåligt bida
Hvad den Evige beskär.

Till min kära hustru
Marie Klinckowström, född de Labensky.

I en henne såsom julgåfva lemnad bibel.

(1864.)

Den käraste mitt hjerta eger
Jag ger det dyraste, som verlden har.
Det ord allt annat öfverväger
Som taladt eller skrifvet var.
Det ord som Gud än till oss talar
Se'n jordens första sol gick opp;
Det ord oss tröstar och hugsvalar
Och evigt närer hjertats hopp.

O! drick ur denna lifsens källa
När själen törstar efter frid.
Låt denna himlens åder qvälla
Uppfriskande i lifvets strid.
Låt sorg och glädje få besanna
Att den förtror sig i Guds hand
Kan ej förirras eller stanna,
Men hinner salighetens land.

Till min kära hustru med en
blomsterkrans.

På hennes namnsdag, i min sons namn.

Den 28 Februari 1869.

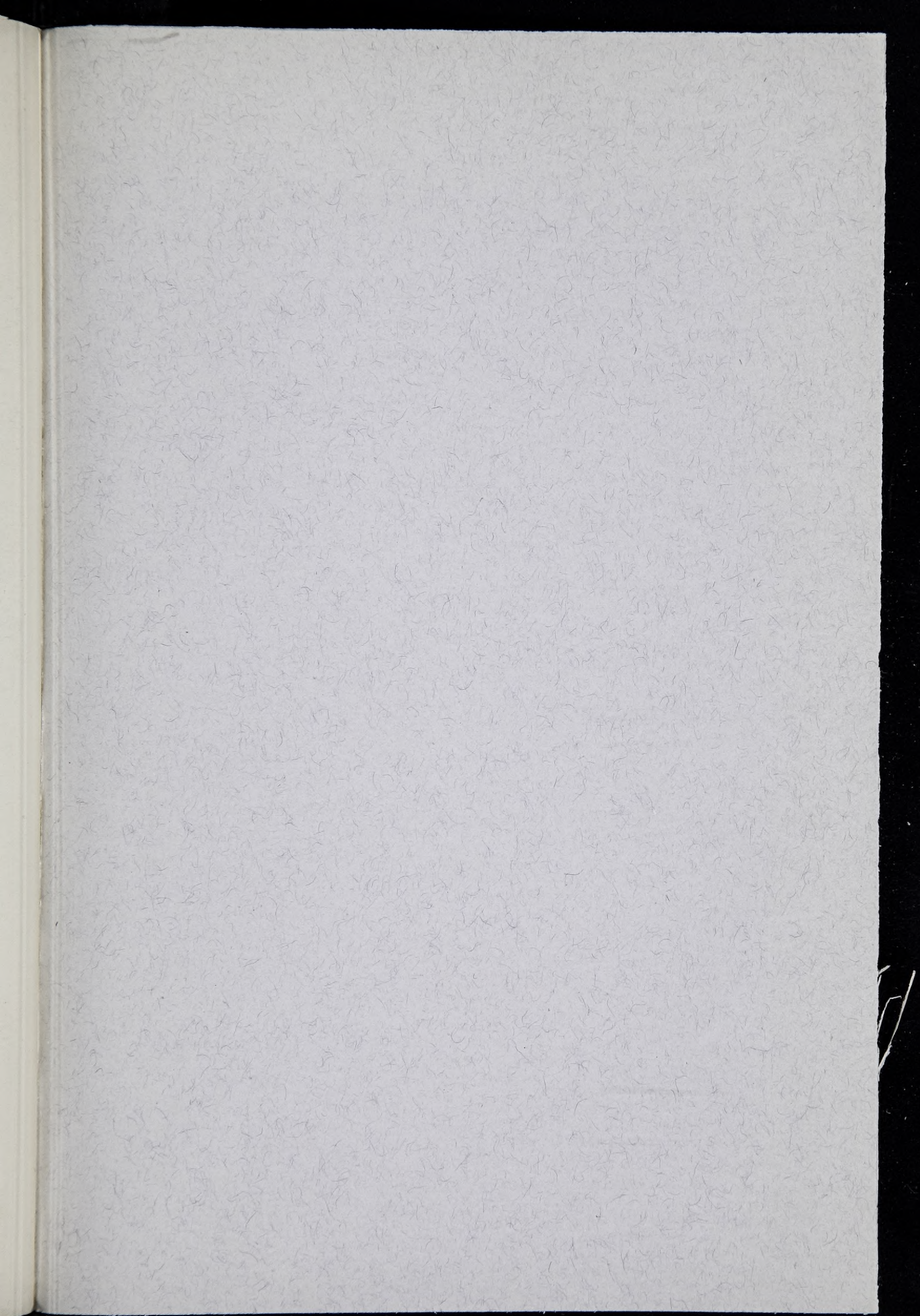
Lilla Axel kommer att sin mamma
Önska lycka på dess hedersdag.
Han ej talar*, men det gör detsamma,
Och hans poesi är också svag.
Men uti hans lilla barnahjerta
Bor hans mammas bild så huld och skön;
Och till Gud han hviska vill sin bön
Att bevara henne från all smärta.

Skönare än dessa blommors kalkar
Äro blommorna på Axels kind;
När han med sin rara mamma skalkar,
När han springer som en liten hind.
Detta är min mammas högsta lycka;
Derför Axel, som han går och står,
Skänker sig till mamma! då hon får
Stor present att hennes namnsdag smycka.

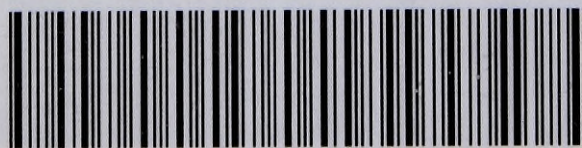
* Min son Axel Klinckowström var nemligen född den 24 December 1867.

Må min mamma många dagar fira,
Såsom denna, i en stilla frid.
Måtte Axel glädjen få att 'zira
Med sin kärleks blommor lång, lång tid
Hennes tinning på Mariadagen;
Måtte mamma, med sin Axel nöjd,
Ständigt få af honom mycken fröjd,
Aldrig på hans framtid bli bedragen.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875469